

пребанско табло, кой печели барабанскитѣ награди, трезва нотирана пѣсень, игри и забави, задачи и др



БРОЯТЪ
2
ЛЕВА

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерството на Нар. просвѣщение съ окрѣпно № 6630 отъ 14. XII. 1938
Редакторъ: Любомиръ Дойчевъ ◆ ИЗДАВА: „ПЕРИОДИЧЕНЪ ПЕЧАТЪ“ А. Д.
София, 30 януарий 1939 год.

ИЗЛИЗА
II
ГОДИНА

Абонаментъ за год. 40 бр. 60 лв., за 30 бр. 45 лв., за 20 бр. 30 лв.
Всичко се адресира до в. „Барабанче“ ул. 15 Ноемврий № 5 —
София, а суми по пощ. чек. смѣтка 1573

Вслушайте се: джинъ,
жинъ!

Тънъкъ отсѣченъ звукъ
ато искра отскача отъ на-
овалнята и презъ цѣлия
ень оглася ковачницата,
рилична на бърлога.

Руси обичаше този звѣнъ,
ѣшитѣ желѣза, гърлестото
ишане на мѣха, и отъ учи-
ище отиваше направо въ
овачницата. Помагаше на
аща си. Особено въ дни,
огато предъ ковачницата
е натрупваха коли, хѳра,
обитѣкъ — като на па-
аирѣ.

— Почни! — извикваше
аща му. И Руси, радостенъ
веселъ, вземаше клещитѣ,
укчето и гвоздеитѣ и се
хващаше на работа.

Най-напредъ оглеждаше
обичето, милваше го и го
отупваше по гърба, после
алено като му подвик-
ваше, ковѣше копитото.

Баща му го стрелваше
погледъ.

— Хей, не четешъ книга!
по-здраво пипай! — грубо
у казваше той.

Бащата на Руси не жа-
ше животнитѣ. Стисналъ
ѣ якитѣ като клещи ржце
огата на животното, той
ързо набиваше нова под-
ова. Добитѣцитѣ мучеха и
ышкаха въ неговитѣ ржце.
о Руси обичаше живот-
итѣ и се носѣше съ тѣхъ
то съ приятели. И тѣ го
бичаха и чувствуха като
риятелъ. Волѣтъ на дѣдо
олю — красивиятъ Бѣлчо

винаги нѣжно лижеше ржцетѣ му.
волѣтъ на чина Пена. А. черниятъ
ребецъ на бай Диня, зѣрнѣше ли го,
адостно зацвилваше. Щомъ почнѣха
го подковаватъ, кончето обръщаше

Малкиятъ ковачъ

Разказъ отъ Санда Йовчева



Илюстрация отъ художника К. Буюклийски

глава и съ умнитѣ си очи изглеждаше,
кой хваща копитото му. Ако бѣше
бащата на Руси, то се опѣваше и
нервно прѣхтѣше. Ако ли бѣше Руси,
кончето се държеше геройски. Сякашъ

Руси бѣше хирургъ и то пра-
вѣше усилия да не побърка
на операцията му.

Руси винаги казваше:

— Да е мое това конче..

— И дълго гледаше подиръ
черния жребецъ, когато бай
Диню се метнѣше на гърба
му и го откарваше. Веднажъ
дори сънува, че го язди. Въ
сжщностъ, какво значение
имаше, чий е добитѣка?
Той обичаше всички и всички
го обичаха. Това стигаше.

Но дойдоха лоши дни.
Работата въ ковачницата
почна да намалява. Широ-
киятъ мегданъ предъ нея
вече не се пълнѣше, както
по-рано. Като че ли нѣкой
имѣ направи магия.

— Отиватъ на друга ко-
вачница — помисли Руси. И
почна да обикаля селото,
макаръ да знаеше, че въ се-
лото нѣма друга ковачница.

А време бѣше да подко-
ватъ Бѣлчо и кравичката, и
черния жребецъ. Защо не
ги довеждатъ?

Една привечеръ той при-
чака чердата. Внимателно
изглеждаше добитѣка. Но не
видѣ своитѣ любимци. И
той пакъ заскита изъ селото.
Ще назърта презъ плети-
щата. Все ще види нѣкое.
По тѣсната пѣтешка задъ
черковата той срещна бай
Диня, навелъ глава, зами-
сленъ.

Руси извика:

— Бати Диньо, нѣма ли
да ковешъ кончето?

Диню дигна глава и го

изгледа сърдито.

— Питамъ за кончето — повтори!
Руси.

— То отиде — свѣрши — нѣма
(Следва на 2-ра стр.)